

videlse heraf ifølge lovforslaget, men ikke om noget epokegørende nyt.

SF indstiller således lovforslaget til vedtagelse i den form, det er fremsat. SF påpeger i øvrigt, at vi går ud fra, at nye bekendtgørelser efter sædvane vil blive forhandlet med Landsarbejdsnævnet og forelagt de partier, der har støttet lovforslaget.

Et *mindretal* (Socialdemokratiets medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling og vil ved lovforslagets 2. behandling redegøre nærmere for sin stilling til ændringsforslag nr. 1-3 og 5-9.

Mindretallet udtaler, at det er Socialdemokratiets opfattelse, at det er udtryk for den værste gang klassopolitik, når regeringen nu udvider og forbedrer dagpengereetten for en bestemt medlemsgruppe, nemlig de selvstændige erhvervsdrivende.

Det er naturligvis med forundring, at Socialdemokratiet ser dette forslags gennemførelse næsten samtidig med, at ministeren i sidste folketingsssamling har fremsat og i et vist omfang har fået gennemført regler, hvor der for medlemsgruppen af lønmodtagere er sket begrænsninger.

Det er for Socialdemokratiet helt uforståeligt, at der skal gennemføres et forslag om dagpengereet til selvstændige ved midlertidigt ophør, når arbejdsministeren har bebudet, at han ønsker at afskaffe retten til dagpenge for lønmodtagere, der hjemsendes eller på anden måde har en tilknytning til en bestemt arbejdsplads.

Socialdemokratiet må vende sig imod enhver tanke om at gennemføre en ordning, hvor dagpengesatsen ikke står i forhold til en præsteret og dokumenteret indtjening, samt princippet om, at der skal indføres karenstid for grupper.

Socialdemokratiet forudsiger, at tanker som dér i forslaget er givet udtryk for, kunne give borgerlige politikere lyst til i fremtiden at kræve ligestilling mellem selvstændige og lønmodtagere på disse områder. Derfor vil et brud på de bærende principper i loven kunne være katastrofalt.

Socialdemokratiet ønsker at fastholde de gældende principper i a-kasselovgivning, at disse principper skal gælde for alle, og at der kun i helt specielle og på nødvendige områder skal være særlige regler.

Det er ligeledes med stor forundring, at Socialdemokratiet nu ser, at SF - igen til discountbetaling - støtter regeringen i at gennemføre et forslag på arbejdsmarkedsområdet, når regeringen har meddelt, at den vil komme med forslag på a-kasseområdet inden for de næste tre uger, som uden tvivl vil være et voldsomt angreb på lønmodtagernes rettigheder. SF har nu igen i sin forligsiver lukket realiteterne ude og med bind for øjnene stort set gratis lagt sine stemmer i regeringens vægtskål.

Et *andet mindretal* (Fremskridtspartiets medlem af udvalget) bemærker, at udgangspunktet for det foreliggende forslag er betænkning nr. 1149 af september 1988 afgivet af en arbejdsgruppe, som arbejdsministeren udpegede den 18. august 1987. Han fremhævede ved den lejlighed:

- a) Erhvervstilskudsordninger er uønskelige (bl.a. fordi de er konkurrenceforvridende) og
- b) lønmodtageres og selvstændige erhvervsdrivendes forhold (herunder kontrolmulighederne over for dem) er enormt forskellige.

Jo dybere man gennemtænker disse to betragtninger, des mere bliver man klar over, at 1976-ordningen om at henføre de næringsdrivende til a-kassesystemet aldrig vil kunne føre til nogen fuldkommen løsning, ligegyldigt hvor meget man så end filer og pudser på reglerne. Når en selvstændig bliver »arbejdsløs«, skyldes det, at han må lukke sin forretning. I den situation er problemerne i reglen langt større, end hvad der kan løses med 259 kr. om dagen. Opsparingen er røget, kassekrediten er overtrukket, parcelhushjemmet må forlades, revisor og sagfører kræver omkostningsdepositum, ægteskabet er i knibe. Kort sagt, alt ramler sammen. Og her gør de 259 kr. såmænd knap fra eller til. Andre betydelige forskelle fremgår af de som bilag til nærværende betænkning optrykte udvalsspørgsmål nr. 5, 11, 12, 24 og 32 og mi-